

ogsaa en Misforstaaelse af den højtærede Indenrigsminister, naar han tror, at der i min Udtalelse forleden Dag: „Hvorfor gaar man ikke til Langelænderne?“ laa, at jeg havde tænkt paa, at Langelænderne skulde træde i Stedet for det sydfynske Selskab. Naar det synes at være Ministerens Mening, er det en Fejltagelse. Den anførte Ytring gjaldt netop Routen Korsør—Rudkøbing, og ikke andet. Forholdene med Hensyn til denne og de andre Router ere højest forskellige. Langelænderne havde stillet sig paa det Standpunkt, at de vilde have et Jærnbaneanlæg fra Svendborg til Rudkøbing; det ønskede de i første Linie; kunde de faa Jærnbanen, vilde de slet ikke overtage Postrouterne Svendborg—Rudkøbing—Marstal og Spodsbjærg—Nakskov; dem vilde de i saa Tilfælde slet ikke have med at gøre, selv om det ogsaa skulde vare nogle Aar, inden de fik Jærnbaneanlægget. Der er Forundersøgelser i Gang om dette Jærnbaneanlæg, og Langelænderne sige som saa: saa længe disse Undersøgelser staa paa, ville vi ikke tage nogen Bestemmelse; men naar disse Undersøgelser ere endte, og det viser sig, at Baneanlægget er urealisabelt, ville vi arbejde paa Oprettelsen af et Dampskibsselskab til at træde i Stedet for det sydfynske Dampskibsselskab, men aldeles ikke i Stedet for det andet Selskab. Min Bemærkning: Hvorfor man ikke gik til Langelænderne, gælder saaledes kun Postrouten Korsør—Rudkøbing, men ikke den anden Route. Det andet Spørgsmaal, om Afløsning af det sydfynske Selskab, foreligger jo ikke til Afgørelse før til 1ste April 1898, og saa siger jeg, det er mærkeligt, at man ikke gaar til Langelænderne og spørger dem, om de ville overtage denne Postroute Korsør—Lohals—Rudkøbing. Det forekommer mig dog, at de skulde have Lejlighed til at prøve, om de kunde oprette et Selskab og overtage Besørgelsen af denne Route, og naar de saaledes her fik Lejlighed til at vise, hvad de duede til i saa Henseende, kunde man jo maaske komme videre ad den Vej. Her vil højest blive Tale om to smaa Skibe til 150,000 Kr. eller saa. Det er det hele, Postrouten er ikke vidtløftig at besørges, og det kunde jo være som en Prøve for Kommunerne, om de overhovedet magtede den Opgave; thi gjorde de det, kunde man være berettiget til at slutte, at der kunde være Grund til ogsaa at lade dem faa noget mere og tage det hele. Spørgsmaalet om denne Postroute kolliderer altsaa ikke med det projekterede

Jærnbaneanlæg, thi selv om Banen anlægges, vil denne Postroute ligefuldt være at opretholde. Noget andet er det med Postrouten Svendborg—Rudkøbing; naar der kommer en Bane mellem disse to Byer, vil Postbefordringen selvfølgelig gaa over til Jærnbanen. Her er Tale om en Privatbane, som Staten og de langelandske Kommuner skulde eje i Forening, og som naturligvis vilde blive en Afløser af Postforbindelsen til Søs. Det var den Route, man ikke vilde overtage, dersom man overhovedet kunde faa et Baneanlæg og kun senere vilde overtage under Forudsætning af, at dette Baneanlæg ikke kunde gennemføres. Men den højtærede Minister har jo imidlertid overdraget det sydfynske Dampskibsselskab Routen Korsør—Rudkøbing paa 4 Aar til 1902, men desuden ogsaa fornyet Selskabets Kontrakt for 3 Aar, regnet fra 1ste April 1899, altsaa til 1ste April 1902. Det forekommer mig at være rent forkert. Den højtærede Minister har i alt Fald paastaet, at der ikke var noget Selskab, og at man ikke i behørig Tid kunde vente noget Selskab oprettet paa Langeland til at overtage Sydfynskes Router; men det synes jeg dog, er en noget forhastet Udtalelse. Det sydfynske Selskab skal fremdeles i ca. 1³/₄ Aar sejle og besørges de paagældende Router. De nævnte Forundersøgelser vilde være afsluttede om 3—4 Maaneder, altsaa ved Midten af Februar. Der er altsaa god Tid, og Selskabets Kontrakt kunde meget godt opsiges inden 1ste April 1898; Statskassen kunde derefter faa Svar fra de langelandske Kommuner inden 1ste Juli, om de vilde overtage Routerne eller ej; det var behørig Tid, det var ³/₄ Aar, før den ny Kontrakt skulde træde i Virksomhed. Det kan derfor ikke siges med Rette, at man nu absolut skulde have dette Spørgsmaal løst, og heller ikke fra anden Side kan det siges. Det hedder sig, at man gik ind paa at lade Kontrakten gælde i saa lang Tid, fordi det sydfynske Selskab krævede det, da de skulde sætte et nyt Skib i Fart og udsætte sig for store Bekostninger ved at overtage Routen Korsør—Rudkøbing; men denne Betragtning kan ikke gælde; thi disse Router, hvormed der her er Tale, ere saa indbringende, at jeg føler mig overbevist om, at dersom den højtærede Minister havde stillet sig paa det Standpunkt over for Dampskibsselskabet, at han havde sagt som saa: nu faa I alle disse Router at besørges, men I faa ikke Kontrakten paa mere end 1 Aar ad Gangen, vilde det sydfynske Selskab under alle Omstændigheder